

Een verhaaltje voor het slapen gaan.

Plaats: ergens in Nederland.

We hadden uren aan een stuk gevist en gezwoegd op een nieuw ontdekte droomstek. Het was er diep, de bodem hard met flinke oneffenheden. Ons bootje lag onder een eenzame wilg, amper een drietal meter uit de oever en we visten naar het midden van het water toe. Zonder resultaat. Tot mijn vismaatje (misschien uit pure verveling) de stuit tot amper een halve meter van de haak schoof en lusteloos zijn visje onder de wilg gooide, amper een metertje uit de oever. Floep! Zei de hoge pen, dook en verdween snel onder water. Het was een flinke snoekbaars! Nieuw aasvisje en een tweede snoekbaars! Dus ging ik ook mijn stuitje naar beneden toe en viste eveneens onder de wilg vlak in de oever. Pen weg, run, drill en.... snoekbaars. We keken elkaar ongelovig aan. We hadden de school gevonden op een plaats waar we ze nooit zouden hebben verwacht! Ik gooide op een zeker moment mijn visje boven op een stortsteen die boven het water uitstak, sleepte het er vanaf en op datzelfde ogenblik dook de pen weg. En Dat gebeurde nog achtmaal in vrij korte tijd. Met evenveel vissen als resultaat! Op minder dan een halve meter water! Later hebben we nog regelmatig een paar snoekbaarzen op die stek gevangen, maar nooit meer zoveel! Zo zie je maar weer hoe moeilijk het is om vaste regels aan te houden wat betreft het gedrag van de snoekbaars. Wispelturig is vadertje glasooog alleszins....

J.Buithuis